

Festival En Veu Alta: l'EVA

Published by [Interacció](#) [1] on 13/10/2016 - 16:14 | Last modification: 16/03/2026 - 15:26

DEBAT 16

[Festival En Veu Alta: l'EVA](#) [2]

Ja us vam citar el Festival En Veu Alta : l'EVA quan us vam presentar el Centre Quim Soler, amb qui l'EVA comparteix arrelament prioratí des de 2009 i complicitats literàries a partir de les quals han sorgit diverses col·laboracions. L'EVA és un festival de narració i tradició oral que va nàixer a l'Alt Penedès el 2005 i programa a petits municipis catalans espectacles de petit format, en els quals el protagonisme està en la paraula i en totes les veus que ofereixen els seus «narradors, glosadors, cantants, actors, recitadors, rapsodes o xerraires impenitents» que hi tenen cabuda. Al voltant d'aquests espectacles literaris s'hi celebren cursos de formació, espais de micròfon obert, projeccions cinematogràfiques, expressions plàstiques vinculades a la paraula i tot un reguitzell de propostes artístiques i culturals que s'actualitzen edició rere edició.

Com hem anat veient en algunes de les propostes que us hem presentat en aquesta preparació del Debat 16, la relació que s'estableix entre natura i art als entorns rurals és molt potent. La creació o l'exhibició de qualsevol disciplina artística en un entorn obert, on els artistes i els espectadors poden sentir tota la varietat de sons que els ofereixen els camps i els boscos, gaudir del sol i dels infinits matisos que projecta la seva llum sobre els elements del paisatge, i recordar la seva pertinença a un ésser molt més gran que la més gegant de les ciutats: el planeta. L'EVA gira entorn de la paraula nua i fuig d'artificis. Per aquest motiu se sent còmode en espais escènics no convencionals, en els quals l'escenografia la posa la natura o la quotidianitat: coves, safarejos, criptes, fonts, cases particulars, jardins, terrats i fins i tot cementiris.

Darrere el festival hi ha la figura de l'actriu i narradora Jordina Biosca, que a banda d'una [llarga trajectòria damunt dels escenaris](#) [3] ha dirigit i produït espectacles i dirigeix des de 2013, a Vilafranca del Penedès, la sala de cultura en petit format [La Cisterna](#) [4]. Tant el festival com la sala es gestionen des de l'Associació Artística Triskel, en la qual dues persones treballen durant tot l'any i tres ho fan de manera parcial per aconseguir que a l'estiu el festival pugui celebrar-se amb la col·laboració imprescindible dels més de 50 voluntaris que se'ls sumen. Tot i que al darrere de l'associació hi ha professionals, la Jordina té molt clar que els problemes derivats de la manca de personal són una de les xacres de la cultura als petits municipis: «En molts casos, els organitzadors (dels projectes) són entitats sense ànim de lucre i, per tant, encara que la gestió de les propostes siguin professionals, no ho és el modus vivendi dels qui les lideren, i per aquest motiu tot es fa a temps parcial i parcialment remunerat o, directament, no remunerat.»

Tot i que el festival va començar com un projecte localitzat a diversos municipis del Penedès, on hi celebrava prop de 40 activitats durant 10 dies, el 2009 va donar el salt cap al municipi prioratí de Pradell de la Teixeta, on s'hi Centre d'Estudis i Recursos Culturals (CERC). Diputació de Barcelona. Montalegre, 7. Pati Manning. 08001 Barcelona. Tel. 934 022 565

instal·la durant 3 dies i hi celebra 15 o 18 activitats. A Pradell, un micromunicipi de menys de 200 habitants, la dinàmica del festival és diferent. El poble sencer s'hi involucra, amb l'Ajuntament al capdamunt i les associacions de la gent gran, de les dones i el joves darrere. Al costat hi són el [Centre Quim Soler](#) [5], amb la seva proposta de literatura i vi, i els comerços i les cases rurals. Un projecte vinculat a la literatura i la llengua, totalment conscient de la seva proposta radical i allunyada de la comercialitat, esdevé el motor d'un micropoble durant tres dies. Que més pot demanar un gestor cultural que treballa en un entorn rural?

Enguany, després de la bona experiència d'exportar el festival al Priorat, l'EVA ha posat una pota a la Catalunya Central, al municipi osonenc de Gurb, demostrant que propostes tan senzilles i ben fetes com aquesta tenen una capacitat de seducció a la qual ni tan sols el difícil món rural pot evitar sucumbir.

Si no n'hi havia prou amb un festival bicèfal que preparava l'aterrament a la seva tercera seu, el 2014 van crear [EVA354](#) [6], un servei de voluntariat lector que dona una dimensió social molt forta al projecte, organitzant lectures en veu alta en hospitals, residències de gent gran, presentacions d'actes i domicilis particulars. La Jordina ho expressa així: «Amb EVA354 volem portar la nostra proposta literària, la veu, la proximitat, l'apropament personal i del plaer lector, així com la riquesa del llenguatge, a tots aquells qui ho demandin, ja siguin grups o persones individuals. Per poder-ho fer, ens coordinem amb Serveis Socials de les poblacions on anem a oferir el servei i amb les biblioteques o altres ens locals vinculats i interessats en la nostra proposta.»

L'EVA ha aconseguit una cosa molt poc freqüent en el panorama cultural català, i gairebé inèdita en l'àmbit dels petits municipis i la Catalunya rural: organitzar, a partir d'una xarxa informal, composta per ajuntaments i entitats sense ànim de lucre, i amb el suport de la Generalitat de Catalunya i les diputacions de Tarragona i de Barcelona, organitzar un festival en tres comarques diferents, com va succeir en la seva [darrera edició](#) [7].

Com va sorgir la idea, al començament un pèl escabellada, de muntar un projecte com aquest? De la necessitat: «Veia clarament la necessitat d'explicar, davant el desconeixement generalitzat, què era exactament aquesta feina (la del narrador, el recitador, l'actor). I com que si la muntanya no va a Mahoma, Mahoma va a la muntanya, es va posar sobre la taula la idea de fer un festival de narració i tradició oral i mostrar directament què és això.» Des de llavors ençà, el festival ha evolucionat cap a un escenari (una mica) més professionalitzat, arrelat i identificat amb el territori, amb un pressupost més gran, gràcies al suport de més institucions públiques (i alguna de privada), [1] i amb la imprescindible adaptació a les noves tecnologies, les quals gràcies a les xarxes socials i el correu electrònic els han permès complementar la difusió que ja feien gràcies al boca orella i els mitjans locals, imprescindibles en els entorns rurals. Els resultats salten a la vista. En l'edició d'aquest estiu, l'EVA Penedès ha tingut més de 4.000 assistents i, al micromunicipi de Pradell, uns 2.300.

Aquests anys al capdavant de l'EVA i la seva llarga trajectòria en el sector de la cultura li han aportat a la Jordina un coneixement profund de les institucions públiques i del món dels petits municipis. Un dels factors que, al seu parer, dificulta que es puguin dur a terme polítiques culturals amb continuïtat als petits municipis, és la dependència del finançament públic, que està molt condicionat a la sensibilitat de les persones que ocupen els càrrecs: «No és tant la institució pública, el que determina la relació d'aquesta amb les propostes culturals, sinó les persones que hi ha al capdavant.» L'EVA va tenir, des de la seva fundació, visió supramunicipal en què la relació amb el territori i el discurs cooperatiu eren elements centrals, però ja sigui pel que comentava la Jordina respecte a la manca de connexió personal, o per un altre motiu, el festival no ha sentit que una institució dissenyada per tenir estratègia respecte al territori, com el Consell Comarcal de l'Alt Penedès, no s'hagi involucrat activament (pel que fa a la subvenció i difusió) en el projecte.

Els constants canvis que es donen en els consistoris i les administracions locals de segon nivell que en depenen, i la inexistència d'unes línies polítiques compartides entre partits, fan impossible planificar a mig termini, «especialment en propostes que no responen als estàndards de la cultura de masses, amb la repercussió que això té sobre l'impacte mediàtic i el suport econòmic (a falta d'una llei de mecenatge), afegeix la Jordina. Ella no ho diu textualment, però de les seves paraules se'n desprèn una crítica de la «festivalització» de la cultura: «Un gran esdeveniment cultural de, posem, tres dies (grans concerts o festivals multitudinaris, festes majors, etc.), és cultura però no sosté la cultura de per sí, ni la del dia a dia. Programacions estables i de qualitat, continuïtat en els

projectes, més divulgació i suport públic i privat és el que millor escauria a un sosteniment continuat i de qualitat per fer arribar a tothom la cultura, en condicions i en continguts.»

[1] Aproximadament un 70% del pressupost d'ingressos del festival té un origen públic, i les empreses privades hi aporten gairebé un 15 %.

Categories: Debat 2016

Categories: Interacció: debats

Categories: Activitats Interacció

Tags: arts i creació

Tags: desenvolupament territorial

Tags: sectors culturals i creatius

Tags: petits municipis

- [8]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2016/festival-veu-alta>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://enveualta.com/>

[3] <http://jordinabiosca.com/espectacles>

[4] <https://www.facebook.com/lacisternaCAT/>

[5] <http://interaccio.diba.cat/news/2016/centre-quimsoler>

[6] <http://eva354.com/que-es-leva354>

[7] <https://www.youtube.com/watch?v=ADPxZ0mo3QU>

[8] <https://interaccio.diba.cat/node/6725>